

(๔) โลกแห่งบทกวี

รวมบทกวีไร้ฉันทลักษณ์

สารบัญ

ภาคแรก : โลกมายา

ฝันในขวัญ	1
คืนลั่นทมสะพรั่งบาน	3
มายาใต้แสงจันทร์	4
นาฏกรรมใบหญ้าคา	5
คนเหมือนกัน...หรือเลือดต่างสี	7
ปัจจัยที่ห้า	9
ทรงผีเสื้อ	11
มูมเมือง	13
สติ	15

ภาคสอง : หญิงในโลกแห่งบทกวี

นกอพยพ	17
พหุมาตา	19
หญิงในโลกแห่งบทกวี	23
นกเอี้ยงขาเดียว	25
หากโลกนี้ไร้สตรี	26
สายรุ้งทอฝัน	28
แต่เด็ก ๆ ในอาณาจักรโลก	29
โปรดมองเราเป็นมนุษย์คนหนึ่ง	31
การเดินทางของบทกวี	34

ภาคสาม : หากพรุ่งนี้ลมหายใจปลิดปลิวเช่นใบไม้พริ้ว

เด็กหญิงชุดแดง	36
เสน่ห์เงินห้วย	38
ดินแดนไร้จิตวิญญาณ	41

ชุดราตรีสีเลือดนก	43
ฤดูเปลี่ยนสี	45
ภาพจันทร์เคียงดาวเหนือยอดไม้	47
เพื่อนนกที่หายไป	49
คำสารภาพบาป	51
โลกใหม่ของเธอและโลกเก่าของฉัน	53
ชีวิตในอุโมงค์	56
รจนมาถึงความเคลื่อนไหว	57
หากพຽ່ນนี้ลมหายใจปลิดปลิวเช่น ใบไม้พຽ	59
โลกหน้า	61

ກວດກາ : ໂຄກມາຍາ

ฝันในขวัญ

Happy Brithday To You

Happy Brithday To You

Happy Birthday

Happy Birthday

Happy Brithday To You

เพลงธรรมดาของแม่ที่พิเศษเหนือเพลงใด
แม่ร้องมันในวันเกิดฉัน
เล็กหน้าดอกกุหลาบ
เทียนไขจุดเพื่อการขอพร
ฉันหลับตาลงช้า ๆ
อธิษฐานในใจ...

ขอให้บ่อน้ำตาลันปรีของแม่เหือดแห้ง
ขอสายฝนโปรยผ่านแก้มของฉันจงหยุดตก
ขอแวดตาเหน็ดเหนื่อยเปลี่ยนเป็นพลังอันยิ่งใหญ่
ขอคำคำทอเปลี่ยนเป็นคำปลอบโยน
ขอให้กระจกร้าวเพราะอุบัติเหตุ
มิใช่ใครทำให้มันร้าว
ขอให้เจ้าควบที่เลี้ยงตายเพราะความเจ็บป่วย
มิใช่ใครฆ่ามันเพราะความสะใจ
ขอให้ดอกรักที่ปลูกเหี่ยวไปตามธรรมชาติ
มิใช่ใครมาเด็ดมันทิ้งเพราะไม่ได้ตั้งใจ
ขอให้จานบนโต๊ะอาหารตักแตกด้วยความสะเพร่า
มิใช่ใครขว้างมันแตกเพราะความโมโห

ขอให้บาดแผลเกิดจากการขาดสติ

มิใช่ใครตั้งใจทำร้ายทพดี

ขอให้ฝันที่ขอเป็นจริง

พรข้อสุดท้าย

ขอให้พรแห่งความฝันเป็นของขวัญให้แม่ในทุก ๆ วัน

บ้านจะได้กลับมาเป็นบ้าน

แม่ปกคลุมด้วยความอบอุ่น

เราจะได้เข้าใจความหมายของ “ความสุข”

คืนล้นทมสะพรั่งบาน

คืนพระจันทร์เต็มดวง

ลมอ่อนความหนาวผ่านหน้าต่าง
 เด็กน้อยมองดวงจันทร์ในอ้อมกอดของหญิงสาว
 กระท่ายกระโดดไปมาผ่านนัยน์ตา
 ดาวระยิบระยับเด่นตัดผืนฟ้าสีดำ
 เสียงหนึ่งปล้นห้วงไอหว
 กระท่ายกระโดดหายจากดวงจันทร์
 ประตูบ้านถูกเปิดออก
 ขวดแก้วสีน้ำตาลเคลื่อนเข้ามาในมือของปีศาจ
 ร่างหญิงสาวถูกเหวี่ยงกระแทกฝาผนัง
 ความซอกซำซำเต็มบนลานแก้ว
 เสื้อผ้าบนเรือนร่างถูกระชากนีกออกเป็นชิ้น
 เด็กน้อยมองผ่านซอกประตู
 ความเจ็บปวดหนาวเหน็บชั่วหัวใจ
 ฮา ฮา ฮา ฮา
 เสียงปีศาจเขี่ยหยันย่ำยี
 นอกหน้าต่างกลางคืนคำ
 เมฆคล้อยเคลื่อนบดบังพระจันทร์
 ไร้สิ้นแห่งแสงสว่าง

มายาใต้แสงจันทร์

แสงไฟสลัว

เสียงเพลงเป็นจังหวะ

หัวใจมันระรัว

จุดเทียนไขปลุกความโรแมนติก

ช่อดอกไม้แดงเดือดปรารถนา

ชายหญิงจุมพิตแนบเนื้อใกล้

เล่าโลมลูบไล้

พลิ้วไหวตามจังหวะของเพลง

คลื่นเสียงครางครวญ

กั้นเดือนแรมเดือนดาด

ซ่อนรักในห้วงความหลง

แต่แล้ว...

แสงเทียนความโรแมนติกมอดดับ

ช่อดอกไม้กลีบเหี่ยวแห้ง

ฝากรอยซ่าในรอยจุมพิต

ครั้งแล้วครั้งเล่า

นาฏกรรมใบหญ้าคา

สายลมซ่อนรัก

ดอกไม้ร้ายรำกลางสายลมหยอกเข้า

ชายหนุ่ม โปรงเกสรดอกรัก

หล่นในมือของเด็กหญิง

เด็กหญิงปลุกดอกรักในใจ

ชายหนุ่มปลุกความใคร่ในใจ

เขาเพียงปรารถนาดอกไม้แรกแย้ม

น้ำหวานจากเกสรอันอ่อนโยน

และกลีบดอกอวบอ้อมเข้าขวน

คืนสายลมซ่อนรัก

ลีลาล้อมดอกไม้พลิวไหว

ชายหนุ่มค้มค้ำรสน้ำผึ้งพระจันทร์

วิญญานบริสุทธิ์สิ่งสร้างของเด็กหญิง

สายลมแห่งรักพัดผ่าน

วิญญานเปลี่ยนเป็นก้อนเลือด

เติบโตในท้องของเธอ

ความเป็นแม่พัศกระหน้าซ้ำเติม

ชายหนุ่มกระซิบผ่านหูของเธอ

“เอามันออกซะ”

เขาทิ้งเธอไว้ในดงหญ้าคาเขียวแหลม

นาฏกรรมใบหญ้าคาร้ายรำในลมเศร้า

หมอเถื่อนต่างขาเธอออก

ปลายหญ้าคาแหลมแทงเข้าไปในช่องอันบอบบาง

เลือดไหลกระซิบผ่านความเจ็บปวด
ชิ้นส่วนมนุษย์ดึงออกมาทีละชิ้น
หัว ลำตัว แขน ขา
หอมเดือนเชือดเดือนมันด้วยลีลาแหลมคม
เธอจมดิ่งสู่ทะเลน้ำตา
ดอกไม้บอบช้ำ
กลีบดอกร่วงหล่น
เธอหลับตาลงช้า ๆ
และสิ้นลมหายใจ...

คนเหมือนกัน...หรือเลือดต่างสี

เรคือคนเหมือนกันใช่ไหม
 กรีดเลือดให้โลกเห็น
 ว่าเรามีสีเลือดเหมือนกัน
 แต่ทว่า
 เลือดแบ่งชั้นเลือด
 ความเหลื่อมล้ำแบ่งบานในสปีชีส์มนุษย์
 คนเหยียบย่ำคน
 ช่มเหงไร้ความปราณี
 ทำร้ายและฆ่าคนด้วยกัน

ใคร ? ใส่ความโหดเหี้ยมในใจคน
 ใคร? ขโมยความเมตตาหนีหายไป
 อสุรกายกำลังปรากฏภายในร่างคน
 แผงความอำมหิต
 อำนาจเคลื่อนครอบงำ
 เลือดแดงฉานทั้งแผ่นดิน
 เพราะคนมิใช่คน

คินนัันในห้วงภวังค์
 สังกมยูโทเปียผ่านมาในห้วงฝัน
 คินนัันการแก่งแย่งปล้นหล่นร่วงจากใจคน
 เสรีภาพโอบยบินจากกรุงขัง
 ความดีแทรกซึมเข้าจิตวิญญาณ
 คนยื่นความเสมอภาคให้แก่กัน

สันติภาพพลิกging ก้าน ใบ ขึ้นอีกครั้ง
สี่เลือดผสานเป็นชั้นเดียว
อสุรกายล้มหายตายจาก
อำนาจถูกกั้นด้วยกำแพงความเท่าเทียม
แผ่นดินไร้ซึ่งกลิ่นคาวเลือด
เพราะเราคือคนเหมือนกัน

ปัจจัยที่ห้า

คนเป็นสัตว์โลกที่มีได้พิเศษ

มีอาจหลีกพ้น ความหิว หนาว ร้อน เจ็บป่วยเช่นเดียวกับเครื่องจาน

คนคร่ำชีวิตเครื่องจานด้วยประทังความหิว

เป็นกฎธรรมชาติระหว่างผู้ล่ากับเหยื่อ

วัฏจักรรวมกลม ซ่อนไว้ในความมืด

ฝ้าย เส้นไหม ถักทอเป็นเครื่องนุ่งห่มร้อยพันสีสัน

กฎที่มนุษย์ยุคหินคิดค้นขึ้น

ให้มนุษย์โลกมีพันนาการกับเรือนร่าง

คนตัดไม้ พรางบ้านของสัตว์ป่า

แล้วสร้างบ้านของตัวเอง

กฎบัญญัติว่าเป็นหนทางแห่งความอยู่รอด

มิใช่ความเห็นแก่ตัว

ยามเจ็บป่วย

เราผลิตยารักษาชีวิต

แต่กลับบิดเบี้ยวลมหายใจเครื่องจาน

สิ่งที่คนมิได้พิเศษกว่าเครื่องจาน

คือความใคร่ในกามเสพสม

กามมิเคยห่างหายจากคนและสรรพสัตว์

ภายใต้จิตวิญญาณอาจมีต่อมกามรู้สึกเดียวกัน

หรือเป็นกฎที่บัญญัติมิให้คนและเครื่องจานหายไปจากโลก

เราและเครื่องจานจึงมีชะตากรรมไม่ต่างกัน

เกิด แก่ เจ็บ ตาย

เวียนว่ายตายเกิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ในจักรวาลนี้...

กรงผีเสื้อ

ห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ
 ม่านมิกะเข็ญรับแสงตะวัน
 โคมไฟเก่าแสงสลัว
 กระจกสะท้อนแจ่มชัดรอยชอกช้ำ
 ผีเสื้ออำลาทุ่งดอกไม้มา ไกลแสนไกล
 จวัดเฉวียนกลางแสงสีเมืองใหญ่
 หลงโฉบบินสู่ห้องสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ

ปีกปักครึ่งเตียงพลีลวดลาย
 ซ่อนความซำซัยปีกพลิ้วไหว
 แลกหยดน้ำหวานประทังชีวิต
 มิกะเข็ญรู้ เข้า สาย บ่าย คำ
 รุ่งอรุณตะวันเลื่อนหลีบขอบฟ้า
 จวนพลบค่ำตะวันตกห้วงมหาสมุทร
 พระจันทร์เหน้อยอดไม้
 ดาวลูกไก่ระยิบระยับผ่านกรอบหน้าต่าง
 สายรุ้งทอโค้งสะพานสองฟากฝั่งฟ้า
 นานเท่าไรไม่รู้...มิกะเข็ญได้สัมผัส

หวนโฉบบินอยู่ในห้องสี่เหลี่ยม
 เก็บสะสมหยดน้ำหวานได้ปีกจากพันชนาการ
 ผินหลุดพ้นห้องสี่เหลี่ยมคละคลุ้งคราบดาว
 ให้ปีกอิสระโฉบบินจากกรงขัง
 กลับทุ่งดอกไม้ที่มีมีการซื้อขาย

เมื่ออิสระมาเยือน

ปีกขยับพลิกพลิ้วท่องฟ้าสีคราม
ถลารับไออุ่นแสงเช้าวันใหม่
พระจันทร์เด่นสว่างเต็มดวงในคืนใหม่
กรอบหน้าต่างมีดาวลูกไก่พร่างพราวเต็มฟ้า
สายรุ้งเต็มใจทอข้ามฝั่งฟ้า
เป็นเส้นทางให้ผีเสื้อ
กลับสู่ทุ่งดอกไม้

มูมเมือง

ตรอกบ้านคับแคบเรียงราย

ไผ่เสียดเหม็นคละคลุ้งฟุ้งในโพรงจมูกจนเคยชิน

สังกะสีทับซ้อนเป็นฝาผนังบ้าน

กองขยะขนาดมหึมาพื้นลั่วหลังคา

ฤดูกาลผันเปลี่ยน

มรสุมชีวิตกลัดกลุ้มรุ่มร่ำ

กัดเซาะลมหายใจให้หลุดพ้นจากคุณค่า

เศษขวดเหล้าบาดลึกความเป็นคนให้ด้อยต่ำ

ยามหนาว...หนาวเหน็บชานข้าวหัวใจ

ยามร้อน...แผดเผาเนื้อหนังเกรียมกร้าน

เมื่อฤดูฝนหลาก กะละมังเป็นที่รองรับหยดน้ำตา

ชอกมูมเพียงไม่กี่ตารางวาเป็นที่หลบฝนของทุกชีวิต

กลางคำคืน แหนมองดาวแสงพร่างพราวทะเลหลังคา

แสงไฟสลัวสะท้อนเห็นเด็กหญิงพอมโซอุ้มแมวคาบิ

กำลังคุยเขี่ยขยะ

ซ่อนความหวังไว้ในเศษปฏิภูมที่มิมีใครเหลียวแล

ตุ๊กตาหมีแขนขาดต่อเติมมิตรภาพ

ยายผมหงอกไอ้ละหู่ก่ล้อมหลานตัวแดง ๆ

ภายใต้เพิงนอนสังกะสีเก่า ๆ

หลับชอกมูมเมืองใกล้กองขยะ

ควันบุหรีพวยพุ่งโถมมโถม

ชายหนุ่มแลกซื้อมวนบุหรีในชอกมูมแห่งนี้

ของกระดาศลึกลับถูกแลกด้วยเงินเป็นปึก ๆ
 บางครั้งหญิงสาวจะลุกขึ้นแต่งหน้าทาปาก
 สวมเสื้อสายเดี่ยวกระโปรงสั้น
 ยืนรอใครบางคนที่หลับมุ่มนี่เช่นกัน
 มีเพียงเด็กหญิงผอมโซและแมวตาโบ้
 เก็บภาพไว้ในทรงจำวันแล้ววันเล่า

เด็กหญิงเฝ้าถามยาย
 ที่ชอกมุ่มนั้นมีพ่อกับแม่หรือเปล่า
 บางครั้งยายก็นิ่งเงียบไว้คำพูด
 บางครั้งยายลุกขึ้นเท้าสะเอว
 ตวาดด่าว่าด้วยคำสบถ

มีคำถามมากมายวนเวียนในความคิด
 การเติบโตอาจเป็นหนทางในการหาคำตอบ
 เด็กหญิงภาวนาให้หลิบชอกมุ่มไม่มีเธอ
 ให้ลูกโซ่ชะตากรรมตัดขาดจากเธอ
 เธอจะไม่ยอมรับมรดกที่สืบทอดสายโลหิต
 ชุดของแม่จะถูกเผ่าทิ้ง
 ของกระดาศลึกลับจะถูกฝังดินลึกสุดลึก
 ขอให้ลมพายุพัดเพิงพักปลิวหายกลางอากาศ
 แล้วจะเก็บเสื้อผืนหมอนใบเดินออกไปจากชอกมุ่มเมือง
 สู่นานที่ไร้ขีดจำกัด
 เธอสัญญากับดอกหญ้าที่ขึ้นตามชอกหลิบบุน...

สติ

ในดินแดนศักดิ์สิทธิ์

ฟังแรงศรัทธาในจิตวิญญาณ

กลีบไม้ดอกน่านาพรรณ ไปรยบนความเชื่อลึกลับ

ภรรยาผู้ซื่อสัตย์ต้องร่วมพิธี “สติ”

พลีชีพกระโดดเข้ากองไฟ

พิสูจนรักแท้แก่สามีผู้ตายจาก

ในบางครั้งอาจตกเป็นสมบัติของชายร่วมห้องของสามี

ครอบครัวรังเกียจเด็ดจันทน์

และกล่าวหาว่าหญิงม่ายคือกาลกิณี

แม้แต่เงาคือเสนียดจัญไรที่ควรขับไล่

วิหารพระกฤษณะเป็นแห่งหนเดียว

ที่ยอมรับหญิงที่มีตราบาป

ถนนเป็นเตียงนอนในทุกค่ำคืน

ทุก ๆ เช้า

เสียงสวดและเข่าเครื่องดนตรีบูชาพระกฤษณะ

ดังกังวานในวิหารศักดิ์สิทธิ์

เพื่อแลกอาหารประทังชีวิต

สิ่งเดียวที่หญิงม่ายรอคอยเป็นครั้งสุดท้าย

คือการได้อยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า

หากมีพรสักข้อจากพระกฤษณะ

ฉันจะอ่อนวอนให้ “สติ” หายไปจากดินแดนแห่งความเชื่อ

ทุกหย่อมหญ้าจะไม่มีเสนียดจัญไรที่เป็นหญิงม่าย

ไม่มีแม่ที่เป็นกาลกิณีของลูก ๆ

ไม่มีตราบาปในมนุษย์ที่ไร้ความผิด

ไม่มีกษัตริย์คนใดในความตาย

หญิงม่ายจะได้กลับมาสวมสำหรับหลากสีสัน

ไร้การจมปรักกับการไว้อาลัย...ตลอดชีวิต

ภาคสอง : หญิงในโลกแห่งบทกวี

นกอพยพ

เห็นท้องฟ้าสีน้ำเงินเรืองแสงนั้นใหม่
 เราจะโบยบินไปที่นั่น
 เราจะบิน บิน บิน อพยพไปที่นั่น
 ที่ที่ไม่มีใครทำร้ายเราได้อีก
 อีสระเสรีจะต้อนรับเราด้วยกัลยาณมิตร
 เราจะทิ้งรอยแผลเป็นที่ฟากฟ้าแห่งนี้
 ปีกโศกางฝ่าปุยเมฆผิวอ่อนนุ่ม
 โบกมืออำลาภูผาเขียวขจี
 แอ้มยิ้มกับดอกไม้กลางหุบเขา
 ความเจ็บปวดหล่นหายระหว่างทาง
 สลัดความทรงจำเลวร้ายกับปีกที่อ่อนแอ
 ครั้นเมื่อเราบินไปที่ฟากฟ้าสีน้ำเงินเรืองแสง
 เราจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ฟากฟ้าแห่งนั้น
 ฟากฟ้าที่ไร้ซึ่งการข่มเหง

ได้ยื่นใหม่ ได้ยื่นใหม่
 เราจะบิน บิน บิน อพยพไปที่นั่น
 ที่ที่ไม่มีใครขย้ำเราได้อีก
 เราจะตัดบ่วงพันธนาการที่ฟากฟ้าแห่งนี้
 บ่วงที่พันธนาการด้วยรักและเกลียด
 ปีกโศกางฝ่าแสงตะวันอันอบอุ่น
 ต้นไม้โบกกิ่งอวยชัยด้วยความยินดี
 เราจะทักทายนกที่บินไปพร้อมกับเรา
 ลมได้ปีกปลดปล่อยเรื่องราวให้พัดผ่าน

ครั้นเมื่อเราบิน ไปถึงฟากฟ้าสีน้ำเงินเรืองแสง
เราจะได้เป็นตัวของตัวเอง
ไม่มีกรงในฟากฟ้าแห่งนี้
ไม่มีโซ่ตรวนใดจะล่ามเราไว้ได้อีก
คราบน้ำตาจะค่อย ๆ จางหาย
เราจะไปรยืมความสุขบนลานชีวิต

ได้ยืนใหม่ ได้ยืนใหม่
ไม่มีใครทำร้ายเราได้อีก
ไม่มีใครข้ายี้เราได้อีก
ภายใต้ฟากฟ้าสีน้ำเงินเรืองแสงแห่งนี้

พหุมาตา

แม่มหาสมุทร

แม่มหาสมุทรจับกล่อมเพลงคลื่น
 โลกใต้ท้องวาริครามครึกครื้น
 ดอกไม้ทะเลลู่ลิวพลิ้วไหว
 ประจุไอออนเอนตามจังหวะกระแสนคลื่น
 วาพั่นฟองโปรยละอองน้ำตามสัญชาตญาณ
 โลมากระโดดโลดเต้น
 ประหนึ่งกำลังแสดงระบำลีลาศ
 หม่อมจ้าน้อยใหญ่สะบัดครีบน้ำมิกเคยเหน็ดเหนื่อย

ดั่งแม่มหาสมุทรที่มีเคยเมื่อยล้า
 กับการโอบอุ้มสรรพชีวิตใต้ท้องทะเล
 เธอยังคงทำหน้าที่สายน้ำต่อลมหายใจแก่ลูก ๆ ของเธอ
 ทุกอนุของสายน้ำคือความรักจากแม่มหาสมุทร
 มอบแก่ลูก ๆ ของเธอ

แม่สุริยง

แม่สุริยงส่องแสงทองในทุก ๆ วัน
 ปรากฏยังพื้นผิวโลก
 ปลอบปลุกลูก ๆ ให้ตื่นจากการหลับไหล
 ให้สรรพชีวิตระบายสีสันให้กับโลก
 มวลมนุษย์ได้รู้จักกลางวันและกลางคืน
 บัณฑิตโศกเบิกกว้างออกไปพักท่ายุขเมฆ
 ผีเสื้อขยับปีกถลาจุมพิตดอกไม้บนานาพรรณ

รอยยิ้มของแม่สาดแสงทุก ๆ วัน
 ความสุขคือการได้เห็นลูกๆ
 ตื่นมาเต็มเต็มความดีแก่กันและกัน
 หวังหนึ่งในความสุขเหนือรัตติกาล

แม่นภาภาศ

ลมหายใจเข้าออก
 ผ่านปอดทั้งสองข้าง
 ของมนุษย์และเครื่องจักร
 หรือคาร์บอนไดออกไซด์ที่ผลิตอาหารของพฤษชา

แม่นภา คือ ผู้มอบลมหายใจและห่วงชีวิต
 เราได้ลิ้มตาเห็นสังขรณ์ของโลก
 ดื่มน้ำกับรสชาติชีวิตผ่านลมหายใจ
 รัก โลก โกรธ หลง แทรกซึมผ่านออกซิเจน
 เข้าสู่เซลล์นับล้าน ๆ เซลล์

กิเลสเป็นของหวานชั้นพรีเมียม
 ลมหายใจของกาลเวลาคือบทยอดสอบ
 สุดท้ายเราจะรู้ว่า กิเลส คือ ยาพิษ
 เราถูกลอบวางยาพิษจากการสรรสร้างสรรพอย่าง
 แม่นภา พร่ำสอนความจริงของชีวิต
 ทุกลมหายใจก่อนสัมผัสเจ้าฐิติ
 เราจะอันตรายจากรัก โลก โกรธ หลง

แม่ธรณี

ทุกตารางนิ้วที่เพื่อนซำย่าเดิน
 คิมหันต์กำลังจะผ่านพ้น
 แล่วัสสานกำลังเคลื่อนผ่านมา
 หยาดน้ำฟ้าชโลมเมล็ดข้าวแตกแขนงราก

แม่ธรณีหยั่งราก
 น้ำซึมผ่านชั้นดิน
 กลั่นเป็นน้ำนมให้รวงรักเติบโต
 “ทวย” เพื่อนซำ
 จงภูมิใจเถิด
 หนึ่งกร้านแดดขาเป็อน โคลน
 คือที่มาของข้าวทุกเม็ดที่เปิบกิน
 แม่ธรณีรับรู้ “ทวยจำ”
 เจ้าคือผู้เสียสละ

“ขวัญเอ๋ย ขวัญข้าว”
 ขวัญเจ้าอยู่ที่ไหนฤา
 จานลายหยกในภัตตาคารหรูหราร
 ร้านอาหารข้างถนน
 หรือห้องของยาจากผู้หิวโหย

ลูกเอ๋ย ข้าวทุกรวงคือรวงรัก
 รวงรักของแม่...มิแบ่งชนชั้น
 รวงรักของแม่...มิแบ่งร่ำรวยหรือยากจน
 ทุกรวงรัก...แม่เพียงปรารถนาให้ลูกได้อิ่มท้อง

แม่พฤษยา

แมกไม้นานาพรรณ

หยาดน้ำค้างพร่างพราดดาวดารดาษ

นกเจื้อยแจ้วส่งเสียงเพลงไพเราะ

ค่างแม่ลูกอ่อนอุ้มลูกน้อยแนบอก

ยูงทองรำแพนเกี่ยวรักพาราตี

เสียงน้ำเอื่อยแว่วไหลรินชื่นฉ่ำ

ไออุ่นคืนหลังฝนพรา

ตลบอบอวลทั่วผืนป่า

กบ เขียด ส่งเสียงเป็นจังหวะ

แม่พฤษยาโอบกอดนานาชีวิต

ห้วงโซ่อาหารขับเคลื่อนคล้ายห้วงหิว

วัฏจักรชีวิตหมุนเคลื่อนชั่วนาตาปี

แม่พฤษยากำหนดความเคลื่อนไหวของผืนป่า

สงบมีเคยห่างหาย

สมบูรณ์ยังยืนหยัด

สวยงามเหนือสิ่งปฐแต่่ง

รักของแม่เป็นเช่นนั้นเสมอ...

หญิงในโลกแห่งบทกวี

โลกในบทกวีของหญิงสาว

มีอิสระในเวียงฟ้าแสนไกล
 ความรู้สึกซ่อนแอบในบุษเมฆ
 กลั่นออกมาเป็นสายหมอกและหยาดน้ำฟ้า
 มีความหวานคล้ายหยดน้ำผึ้ง
 ที่ประโลมความโรแมนติกแด่หนุ่มสาว
 ความเท่าเทียมปลอบปลุกเสรีแห่งบทกวี
 มีมีเส้นกรอบขวางกั้นความคิด
 มีมีถูกคิดในความรู้สึก

โลกในบทกวีของหญิงสาว

อ่อนไหวพลิวหวาน
 เฉกเช่นบทเพลงแห่งสายลม
 บางเบาในความว่างเปล่า
 เช่นการหลับตาอ้าแขน
 ในทุ่งดอกเดซี่โอนเอนไหว
 และมีเสียงวิโอล่าทะลุออก
 ตอนนั้นหัวใจอวบอิมเช่นถูกจุมพิต
 สูดเลือดทั่วเรือนร่าง
 นั้นแหละความสุขในโลกแห่งบทกวี

ฉันในโลกแห่งบทกวี
ทักทายบทกวีด้วยความรัก
โอบกอดด้วยความศรัทธา
และร้องเพลงบทกวีด้วยอารมณ์สุนทรีย์
ฉันจะเก็บดอกไม้เรียงร้อยช่อมาลัย
เช่นการเรียงร้อยกวีด้วยจิตวิญญาณ
ไม่มีกวีบทสุดท้ายในแววดา
ทุก ๆ เช้าบทกวีจะแบ่งบานเช่นใบไม้ผลิ
ดิ่งลงสู่ความรู้สึก
อาจมีความเศร้าในหัวใจห้องซ้าย
และอาจมีความสุขในหัวใจห้องขวา
ไหลเวียนในระบบความรู้สึก
เป็นฉันในบทกวี...

นกเอี้ยงขาเดียว

ตะวัน โผล่หลังเมฆ
 คุณนายคั่นสายขี้เซามีขอมคั่น
 แมลงปอปีกบางจวัดเฉวียนโฉบบิน
 ปรหนึ่งปลุกคุณนายขี้เซาให้แย้มดอกหลากสีสัน
 ผู่นกเอี้ยงร่อนถลาจิกข้าวกันหม้อ
 หนึ่งในนั้นคือเจ้านกเอี้ยงขาเดียว
 ขาเดียวเล็กเรียวกระโดดเตาะเตาะไปมา
 แปลกที่ฉันทักบอมยืมใส่่นกเอี้ยงขาเดียว
 มิใช่เพียงความสงสาร
 หรือความน่ารักทะเล้น

ฉันทักบรู๊สึกว่ามันเป็นนักสู้
 ไม่มีวันใดที่นกเอี้ยงขาเดียวหุบปีกซุกซ่อนในรอนรัง
 ขาข้างเดียวหยั่งทะยานปีกสู่ท้องฟ้า
 มีความสุขในความไม่สมบูรณ์
 หรือแท้จริงแล้วไม่มีความสมบูรณ์แบบในสรรพชีวิต
 หากปลาในท้องน้ำไม่ถนัดว่ายในท้องฟ้า
 และนกในท้องฟ้าไม่ถนัดบินในท้องน้ำ
 มนุษย์มีความสุขทุกข์สุขเป็นสังขรรณ
 บางเรือนร่างสมบูรณ์แบบ
 แต่ไร้ความสุข
 บางความสุข
 แต่ไร้ความสมบูรณ์แบบ
 ไม่มีอะไรต้องแท้แน่นอน
 บนผืนโลกที่ขอบฟ้าจรดมหาสมุทร

หากโลกนี้ไร้สตรี

รัตติกาลแห่งดาวล้อมเดือน
 คลอเคล้าพะเน้าพะนอกลางราตรีสีเงิน
 กลุ่มดาวคนคู่แยกเคลื่อนออกห่างกัน
 ชั่วพริบตาโลกแปรปรวนวิปาส
 หญิงทั้งโลกหายไปอย่างไร้ร่องรอย
 อาจเดินทางสู่ดินแดนอิสตรีที่อิสระเหนืออำนาจ

โลกทั้งโลกคงเจียบเหงามีใช้น้อย
 ชายทั้งโลกจะหายใจได้อยู่อีกหรือ
 หากขาดกระดูกซี่โครงคู่ที่ลิบสอง
 การเสพสมตั้งเวทมนตร์ที่ถูกสะกด
 เผ่าพันธุ์มนุษย์คงเสพสมในเพศเดียว
 ชายทั้งโลกคงงุนงง
 กัดคกั้มรุ่มร้อนใจอยู่เนื่อง ๆ

หากชายต้องตั้งครรภจวบเก้าเดือน
 ให้กำเนิดทารกน้อยลืมหาคูโลก
 ความเป็นแม่จะซึมซาบ
 ก้นน้านมจากทรวงให้ทารกคืบหรือเปล่า
 สองมือไกวเปลร้องโอ้ละเห่ด้วยหรือไม่

หากเป็นเช่นนั้น
ชายทั้งโลกจะรู้สึกอย่างไร?
เหน็ดเหนื่อยเมื่อขี้
อ่อน โรยเร็วแรง
เช่นเดียวกับสตรีหรือไม่

แม้ดินแดนอิสตรีจะอยู่ในความฝัน
หญิงไม่มีวันหายไปจากโลก
ความเป็นแม่ยังถือกำเนิดในความเป็นหญิง
ความเคลื่อนไหวของโลก
อาจอยู่ในสองมืออันบอบบาง
ที่ถูกมองข้ามจากสายตาผู้กล้าแกร่ง

สายรุ้งทอฝัน

ถักทอสายรุ้งตรงขอบฟ้า
 ม่วง คราม น้ำเงิน
 เขียว เหลือง แสด แดง
 เป็นสะพานโค้งจากโลกตะวันออกสู่โลกตะวันตก
 จากขั้วโลกเหนือจรดขั้วโลกใต้
 เรียงร้อยเป็นสีสัน
 ประกายฝันผ่านแววตาเด็กน้อย
 แจกตระกร้าความฝันคนละลูก
 ให้เด็ก ๆ วิ่งไล่เล่นเก็บความฝัน

อาจวิ่งจับแมลงเต่าทองกลางสนาม
 ไล่จับแมลงปอกลางทุ่งนา
 หรือปั่นจักรยานไล่ตามตะวันกลางหุบเขา
 ได้โปรดอย่าขโมยตระกร้าความฝันของเด็ก ๆ ไปเลย
 ให้เด็ก ๆ ไล่เป็นตัวเองเถิด

จงเติมสีที่เด็ก ๆ ชอบแก่ผ้าที่คลุมพวกเขา
 และโปรดอย่ากักขังเขาไว้ในห้องสี่เหลี่ยมแคบ ๆ
 ที่มีหนังสือเรียนหลายร้อยหน้า
 ปลดปล่อยเขาได้ออกไปเห็นสายรุ้งตรงขอบฟ้า
 ทาบสายรุ้งทอฝันของเด็ก ๆ
 ด้วยอิสระ...

แต่เด็ก ๆ ในอาณาจักรโลก

ยอดไม้สลอนเหนือจันทร์เพ็ญเสี้ยว
 ส่องแสงกำจายพราวแสงฟ้า
 เจ้าคาราประกายระยิบระยับเรริงเล่นกับจันทร์เจ้า
 ลมพัดรุ่มรุ่มปะทะแก้มซ้ายขวา
 กระซิบปุยเมฆกลางรัตติกาลแห่งนี้
 ให้มวลเมฆม้วนตัวอวบอิม
 และตกเป็นกำลังใจที่เวียงฟ้าแห่งนั้น

ที่พม่า...

ขอสายฝนปรายโปรยดับเปลวเพลิง
 ไหลลงสู่แม่น้ำอิรวดีด้วยน้ำใสมิใช่สายเลือด
 เด็ก ๆ กลุ่มชาติพันธุ์จะได้มาไล่จับแมงเม่า...หลังฝนพรา
 มิต้องหวาดกลัวท่ากระสุนใด ๆ
 ดอกประคูดื้อร้อนจะแบ่งบานเติบโต
 มิกลายเป็นดอกไม้เพลิง
 ทะยานเช่นหิ่งห้อยสู่ฟ้าเหมือนวันวาน

ที่ซีเรีย...

ขอสายฝนดับไฟสงครามกลางเมือง
 ที่ลูกไหม้ลามเลียล่าชีวิต
 อย่าให้สุเหร่ากลายเป็นซากปรักหักพัง
 ให้เด็ก ๆ มีอวัยวะครบสามสิบสองในการหัดละหมาด
 และได้เฉลิมฉลองในวันอิฎิ้ลฟิตรี
 อย่าให้เพลงสวดศพดังกึกก้องขึ้นอีกเลย

ที่อิสราเอล-ปาเลสไตน์...

ขอหยาดฝนหลอมรวมสร้างเมฆฝันแก่เด็ก ๆ
 อย่าส่งมอบของขวัญเป็นจีปนาวุธ
 พรากรอobrคร้วและดอกไม้ในแววตาของเด็ก ๆ
 อย่าสร้างบาดแผลด้วยซากศพเคลื่อนกลาด
 และให้เด็ก ๆ เดินลุยเลือดใจกลางเขรุธาเต็มเลย
 ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ควรแบ่งปันด้วยความรักและสันติ

ที่ไทย...

ขอสายฝนลบล้างความอยุติธรรม
 อย่าปล่อยความเหลื่อมล้ำกัดแทะความเป็นคน
 จนชีวิตหาเช้ากินค่ำเหลือแต่เศษกระดูก
 ให้เด็ก ๆ บนภูเขาได้เขียน ก ข ค
 ให้เด็ก ๆ ในสลัมได้มีหนังสืออ่าน
 และหากเด็ก ๆ เรียกร้องความยุติธรรม
 ขอให้ฟังเสียงของพวกเขาเถิด
 อย่าปล่อยให้เสียงเล็ก ๆ ไร้ตัวตน
 และเจียบหายกลางสายลม
 เช่นวันวานอีกเลย...

โปรดมองเราเป็นมนุษย์คนหนึ่ง

เธอ เขา เรา ฉัน
 มีสิ่งใดหรือที่ต่างกัน
 เพศ ศาสนา ชาติพันธุ์
 แนวคิดหรือความเห็นต่าง
 ไม่แปลกที่เราอยู่คนละตัวแค้น
 ไม่แปลกที่เราจะพูดคนละภาษา

แต่ทว่า
 ความเป็นคนของเรานั้นมิได้ผิดแผก
 เรามีเลือดเนื้อ
 ชีวิต ลมหายใจ
 และความรู้สึกเหมือนกัน

โปรดมองเราเป็นมนุษย์คนหนึ่ง
 เป็นเพื่อนบ้านร่วมโลก
 เป็นชีวิตหนึ่งที่ควรมีสติได้หายใจอย่างเต็มปอด
 เป็นคนที่มีใจหือของกัน

ให้พี่น้องชาวไทยใหญ่มีสิทธิหายใจบนแผ่นดินเกิด
 ได้ร้องเพลงวันชาติที่บรรพบุรุษพลีเลือดเนื้อ
 ได้สวมชุดประจำชาติที่ไร้รอยเลือด
 และมีเสรีภาพที่ไม่ต้องแลกด้วยหยาดน้ำตา

ให้พี่น้องชาวอินเดียแดงมีสิทธิที่จะอยู่ในบ้านของตัวเอง
 เส้นเมริเดียนที่เก้าสิบห้าแบ่งอาณาเขต
 ของคนผิวขาวและคนผิวดำ
 โปรดลบมันออกจากอาณาเขตความเป็นคนเกิด
 และอย่ากวาดต้อนพวกเขาให้ออกจากผืนป่า
 เช่นการต้อนฆ่าว้าวไบซันให้สูญพันธุ์
 เพียงคำกล่าวสุนทรพจน์
 ของหัวหน้าซีแอตเติล
 เป็นถ้อยคำจากความรู้สึก...ถึงเพื่อนร่วมโลก
 “เราเป็นส่วนหนึ่งของแผ่นดิน แผ่นดินเป็นส่วนหนึ่งของเรา”

ให้พี่น้องชาวโรอินญามีสิทธิมีชีวิต
 ที่ไร้ซึ่งการข่มเหงจากเพื่อนมนุษย์
 อย่าตัดสินเขาให้เป็นชนกลุ่มน้อยในสายตาชาวโลก
 โปรดเห็นใจเพื่อนมนุษย์รอนแรมกลางทะเลหลายหมื่นลิ
 สงสารเด็กน้อยที่คุณนมจากแม่หนังหุ้มกระดูก
 โปรดอย่ามองเขาเป็นคนแปลกหน้าเลย

ให้พี่น้องชาวสุกুমิสิทธิพูดภาษาสุกู
 ถือศีลอคในเดือนรอมฎอน
 อ่านอัลกุรอานด้วยความศรัทธา
 และอย่าใส่กุญแจมือพาพวกเขา
 คู่ค้ายักกั๊กกลางทะเลทรายอีกเลย

โปรดเห็นเขาเป็นเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง
เป็นเพื่อนบ้านร่วมโลก
เป็นชีวิตหนึ่งที่ควรมีสิทธิได้หายใจอย่างเต็มปอด
โปรดเห็นคนมิใช่เหยื่อของคน...

การเดินทางของกวี

ต้นไม้โบกกิ่งกั้กททาย
 สายลมพัดดอกหญ้าพลิ้วไหว
 สายน้ำทุกหยาดที่ไหลริน
 นำพาบทกวีร้อยความรู้สึกสู่ใจฉัน

ทุกห้วงอารมณ์แห่งความรู้สึก
 น้ำตาไหลผ่านความเศร้า
 ความทรงจำผุดขึ้นจากร่องราวชีวิต
 เคลื่อนความรู้สึกสู่ปลายปากกา
 เป็นอักษรจารจดบนผืนกระดาษ

ลมหายใจและชีวิต
 เลือดที่ไหลเวียน
 แววตาแห่งการสัมผัส
 โสດประสาทแว่วเสียง
 บทกวีแทรกซึมในทุกอนุ

หากัน ไร่เขียวแรง
บทกวีเต็มเต็มพลังในใจฉัน
คำกินแสนว่าห่วย
บทกวีจะอำแขน โอบกอด
ช่วงกาลรำพึงถึงห้วงเหงา
บทกวีเป็นเสียงเพลงขับกล่อม
และหากัน ก้าวขาซ้าย
บทกวีจะก้าวขาขวา
เดินทาง ไปพร้อมกับฉัน....ในกาลนิรันดร์

ภาคสาม : ภาคพร้อมนี้ลมหายใจปลิดปลิวเช่นไปไม่พอรุ

เด็กหญิงชุดแดง

ตัวโน้ตไวโอลินปลิวอ่อนมุดผ่านสายลม
 รถไฟเคลื่อนทับรางล้อ นึกฉก นึกฉก
 หัวใจรถจักรคำรามร้อง
 ประหนึ่งบอกการกวาดล้างชาติพันธุ์ยิว
 ชีวิตหมุนเคลื่อนตามรางล้อสู่สลัม
 แม่น้ำวิสตูลาเจียบเหงาอ้างว้าง
 บ้านมิใช่บ้านอีกต่อไป
 เพื่อนมนุษย์กลายเป็นทาสใช้แรงงาน
 เสรีภาพมุดสายลมเลื่อนหายไปกลางอากาศ
 อิศรภาพล้าม โช้สั๊กเล็กตอกย้ำความเป็นทาส

เพียงความคิดที่ไร้ความเหมือน
 ศรัทธาต่อศาสนาที่คล้ายความต่าง
 ผู้การทำลายล้างที่ไร้ขีดจำกัด
 อดอาหารเข้าสู่ห้วงแห่งความตาย
 บังคับถอดเสื้อผ้าเปล่าเปลือยกาย
 ผู้ค่ายกักกันเอาสวิตส์
 อาบน้ำชำระความเป็นคน
 ไชยาไนต์แผ่เป็นหมอกจาง ๆ
 เชือดเนื้อความตายลงที่ละชีวิต
 เตาเผาศพคือขบวนสุดท้าย
 ภาพขาวดำชัดเจนขึ้นในความรู้สึก
 บีบน้ำตาหลังรดหัวใจนับครั้งไม่ถ้วน

เด็กหญิงชุดแดงคือจากที่สิ้นด้วยความหวัง
 เธอเดินบนถนนเกลือจนกลาตรางศพ
 และหลบซ่อนที่ไหนสักแห่ง
 ภายใต้อาซงปรักหักพัง
 ที่หลุดพ้นจากสายตาของผู้ใหญ่ที่มีเครื่องหมายสวัสดิกะ

แต่ไร้ความปราณีในมวลศัตรู
 เด็กหญิงชุดแดงหายไปเช่นคนอื่น ๆ
 เธอคงทรمانไม่มากนัก
 อาจกลับไปอยู่ในอ้อมกอดของแม่
 และการโอบอุ้มของพ่อ
 เหมือนวันวานที่บ้านยังเป็นบ้าน
 หรือกลับสู่ฟากฟ้า
 ที่ไม่มีสงครามในความตาย...

ตัวโน้ตไวโอลินจุกตรงกลางอก
 และค่อย ๆ จางหายดังลมหายใจ
 แม่น้ำวิสตุลาคงแอบร้องไห้เจ็บปวด
 ดอกกลีบลี้น้ำหลุมศพ
 จะนำพาจิตวิญญาณไร้มลทิน
 สู่โลกหน้าแห่งสันติภาพที่อำแขน โอบกอด

***ได้รับแรงบันดาลใจจากการดูภาพยนตร์ Schindler s List สะดุดตากรรมที่โลกไม่ลืม

เสหน์ฉินห้วย

เวียงฟ้าฟุ้งกลิ่นคาวเลือด
 ลานดินระเนนระนาดเกลื่อนซากศพ
 ทุกหย่อมหญ้าไฟโลมเลียลูกโชน
 ระเบิดโครมครามคุกรุ่นเขมาดินปืน
 หมอกพรำมัวทะเลศพสยดสยอง
 ใบไม้ร่วงปลิดปลิวหล่นร่วงเหมือนไ้อาลัยแด่ซากศพ

เด็กน้อยนั่งใกล้ ๆ ศพแม่เนจอนาถ
 ภรรยาทำให้กอบโกยใส่ตะลักของสามี
 การสังหารหมู่โหดเหี้ยมอย่างมิใช่ฝีมือมนุษย์
 หญิงกลายเป็นเครื่องมือระบายอารมณ์ชั่วครว
 คุกคามข่มขืนไว้สามัญสำนึก

นักเรียน โสภณี
 วิ่งหนีท่ากระสุนจ้ำละหวั่น
 โบสถ์เป็นเขตลี้ภัยสุดท้ายที่หวังพึ่งพิง
 ผู้ควบคุมสงครามมิเคยปราณีศัตรูไว้เพียงสา
 เพลงสรรเสริญสลดเศร้าบรรเลงกล่อมศพที่ตายเพียงเสี้ยววินาที

การร้องเพลงเฉลิมฉลองในวันประกาศชัยชนะ
 นักเรียนต้องร่วมแสดงความยินดีกับการสูญเสียชีวิต
 อะไร ? จะเกิดขึ้นกับการร้องเพลงครั้งนี้
 คนพวกนั้นจะนึกเสื่อผ้าของเราหรือเปล่า ?
 เขาจะถูกลากหัวไปบนพื้นแล้วถลกชุดนิกขาเราหรือเปล่า ?
 แล้วเขาจะฆ่าเราทิ้งเหมือนที่ฆ่าเพื่อน ๆ ของเราด้วยไหม ?

จะไม่มีเค้ก ช็อกโกแลต และการเดินร่ำในงานเลี้ยงใช่ไหม ?

พวกเขาจะพาเราไปทำอะไรกันแน่ ?

เป็นคำถามที่ตั้งขึ้นอย่างไม่มีคำตอบ

คุณพ่อบาทหลวงอมยิ้มพลางน้ำตาคลอเบ้า

อย่างกับจะบอกว่าพ่อช่วยอะไรลูกมิได้เลย

เพียงกระซิบกระซาบขอพรให้พระเจ้าเห็นใจ

พระเจ้าให้โอกาสนักเรียนมีชีวิตรอด

เป็นการเดิมพันด้วยชีวิตของหญิงแห่งแม่น้ำจินห้วย

ชะตากรรมตาลปีตร

นักเรียนสลัดตัวกับโสเภณี

ชุดนักเรียนสวมใส่ภายใต้เรือนร่างผ่านชายนับไม่ถ้วน

ผมยี่ดตรงเดือนอายุห้าหกปี

หากย้อนเวลาไปได้

พวกเธอคงไม่อยากพลีกายขายร่าง

การสละชีวิตแทนเด็กอายุสิบสอง

อาจเป็นการล้างตราบาปที่กวีเขียนค่าโสเภณี

เพลงเสहनัจฉินห้วยบรรเลงผ่านเสียงพิณเป็นครั้งสุดท้าย

ก่อนที่พวกเธอถูกผู้ควบคุมสงครามจับเชลยขึ้นรถ

เด็กนักเรียนหญิงถูกลำเลียงไปในเขตลี้ภัย

หลังจากนั้น ไม่มีใครรู้ชะตากรรมของหญิงแห่งแม่น้ำจินห้วย

กลิ่นน้ำหอมติดเครื่องอยู่ในจมูก
ริมฝีปากอวบอึมน้ำหลงไหล
ก็ฟ้าลายดอกโบตั๋นหลากสีล้วน
เพลงเสน่ห้ฉินห้วยยังอยู่ในความทรงจำส่วนกันบึ้ง
มีอาจลี้มเลือน...

***ได้รับแรงบันดาลใจจากการดูภาพยนตร์สงครามนานกิง ลิ่นแผ่นดินไม่ลิ่นเธอ

ดินแดนไร่จิตวิญญาณ

ในโลกที่ความเท่าเทียมมีหน้าหนี
 ฟากฟ้าเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งการไร้ตัวตน
 เด็กสาวหายใจในร่างที่จิตวิญญาณล่องลอย
 แผลซ้ำกดทับบาดแผลให้ลูกกลมกระหน่ำทรวง
 ปีกาจอในร่างคนย่ำยืมเหง
 รุมโถมเยี่ยงสัตว์เดรัจฉาน
 ความตายทั้งเป็นย่างกรายหลอกหลอน

ชีวิตจมดิ่งหุบเหวความเศร้า
 ความสุขหล่นหายระหว่างการเดินทาง
 โลกกำลังกลั่นแกล้งเด็กสาว
 แต่กำลังมอบช่อดอกไม้แก่ชายกลุ่มนั้น

ตั้งความยุติธรรมหล่นหายจากแรงศรัทธา
 กงจักรกลายเป็นดอกบัว
 ทะเลทรายเขือกเย็นเหนือธรรมชาติ
 ดอกไม้แบ่งบานหนามสะพรั่ง
 หยาดน้ำค้างร้อนผ่าวตั้งเปลวไฟ
 ทะเลคลื่นแดงเป็นสายเลือด
 แดนดินกลับไร่จิตวิญญาณเช่นเด็กสาว

หากเจ้าความยุติธรรม

กลับสู่แดนคืนไร้จิตวิญญาณ

นกคงประสานเสียงโอเปร่าโดยที่ไม่มีใครซึ้งนวล

ตึกเตนเต้นรำคู่ดอกหญ้าตามจังหวะขบขัน

ผีเสื้อบินมาโต้แก้ม

จ๊กจ๊กให้เด็กสาวเข้มน้ำหวาน

ดาวล้านดวงพร้อมใจระยิบระยับในนัยน์ตาของเด็กสาว

ให้จิตวิญญาณ

คืนสู่ร่างเด็กสาว...อีกครั้ง

ชุดราตรีสี่เลือนคนก

ราตรีได้แสงจันทร์

แสงไฟหลากสี

หญิงชายมากหน้าหลายตารวมตัว

ซู่มือโยกย้ายสะบัดเอว

คลังเหล้ายกหยิบมาที่ละขวด

น้ำเมาไหลผ่านลำคอแก้วแล้วแก้วเล่า

สมองขาดความหยั่งรู้

จินตนาการชั่วร้ายวาดขึ้นจากจิตใต้สำนึก

ผี! ผีชุดแดง! มันจะเข้ามาหักคอ

เขาจับมีดกระหน่ำแทงผี

ผีล้มอนาถแน่นิ่ง

รุ่งรางฤทธิ์สว่าง

เขาตื่นจากฝันร้าย

เสื้อเกราะกรังคราบเลือด

หญิงสาวในชุดราตรีสี่เลือนคนกนอนจมกองเลือดอยู่ใกล้ ๆ

สมองรับรู้ว่าเป็นเธอ...ที่รัก
เขาเกลือกกลิ้งโอบกอดเธอในร่างไร้วิญญาณ
สติหลุดไหลไปกับกองเลือดที่เหือดแห้ง
ฝันร้ายตามหลอกหลอนทุกคืนวัน
โลกมาขบแบ่งมิติใหม่
ให้เขาอยู่ในโลกแห่งความหวาดหวั่น
ชดราตรีสีเลือดคนกที่เต็มเต็มสีเลือดคน
ยังเวียนวนอยู่ในความทรงจำ
จากวันเป็นเดือน
จากเดือนเป็นปี
มิเคยเลือนหาย...

ฤดูเปลี่ยนสี

ดอกน้ำค้างพร่างพร่างบนยอดหญ้า
 เช่นแสงดาวระยิบระยับกลางท้องทุ่ง
 ยอดหญ้าเขียวอ่อน
 ต້องสีแดดแอบอบอุ่น
 ลมพัดหวิวหวีด หรีงหรีง หวีดหวิว
 ดั่งแอบเลียนเสียงเจ้าจ๊กจั่น
 โหยหวานออกเข้าคิดถึงเมื่อครั้งยังเด็ก
 วึ่ง วึ่ง วึ่ง เท่าไรก็มีเคยเหนื่อย
 หน้าแดงคล้ำผมเปียสองข้าง
 มงกุฎดอกพุดตานของยายผุดขึ้นในนัยน์ตา
 แบ่งบานเปลี่ยนสีในใจของฉัน

ข้าวหอมเสียงที่เราซูดหลุมเป็นหม้อ
 เม็ดทรายนำมาหุงเป็นข้าวสาร
 ดินและหญ้าเป็นกับข้าวที่แสนเอร็ดอร่อย
 ปลาตะเพียนसानของยายถูกนำมาเสียบเป็นปลาปิ้ง
 เขียนราคาตัวละห้าบาท
 บนเก้าอี้ไม้เก่า ๆ
 ที่ยายชอบถามขายอะไรจะแม่ค้า

และคำคืนพระจันทร์สุกใส
 เพลงโยกเขกของยายทำให้ฉันร้องไห้ทุกครั้ง
 ตั้งแต่ตอนที่ยายร้องน้ำท่วมเมฆ กระจาดลอยคอ
 และดีสะ โปกกกลมจันตื้นตื้น ไก่โห้

ลมพัดพวยไปไม้ปลิดปลิว
 พัดให้ย้ายอยู่คนละโลกกับฉัน
 แมวลายหินอ่อนที่ตาชอบบ่น
 ก็หนีหายอย่างไร้ร่องรอย

เมื่อดอกฝนโปรยปรายลงมา
 ไม้มีแสงแดดให้แอบอบอุ่น
 มีแต่สายน้ำชื่นฉ่ำ
 ลมยังคงพัดใฝ่ลุ่มเช่นฤดูกาลก่อน
 พัดผ่านม่านลายลูกไม้ปีกฤดู
 จนต้องแอบซุกใต้ผ้าห่ม
 และครุ่นคิดถึงฤดูเปลี่ยนสี
 ที่ฉันเติบโตผ่านฤดูกาลมากมาย
 แต่สายลมกลับพัดคนที่ฉันรักปลิวไปที่ละคน
 กาลเวลามีเคยสงสารเด็กตาดำ ๆ
 หมุนเคลื่อนเลื่อนวันเวลานั้นกลับมา
 สู่อ้อมใจของฉันอีก...

ภาพจันทร์เคียงดาวเหนือยอดไม้

จันทร์เคียงดาวเหนือยอดไม้

ซึ่งเป็นภาพสวยงาม
แต่เศษเสี้ยวของภาพแหงน
อาจเกิดจากแรงระเบิด
ทำให้จิ๊กซอว์ของภาพหายไป
ดอกคาหลาข้างมัธยมผลิตลิปชมพูแดงระเรื่อ
เสียงอาซานใกล้ตะวันตกดินกึกก้อง
ประสานเสียงสวดจากวัดใกล้ๆ
เจ้านกแสกบินผ่านไปมาราวบอกข่าวให้รู้ล่วงหน้า

คืนเดือนมืดที่มองไม่เห็นจันทร์เคียงดาวเหนือยอดไม้

อากาศหนาวยะเยือกทะเลผิวหนัง
แผ่ซ่านไปทุกส่วนของเครื่องใน
เสียงห้าปีนกลและระเบิด
ความหนาวเหน็บผ่านอกทะเลแผ่นหลัง
เช่นเดียวกับท่ากระสุน
ที่หล่นผ่านร่างคนจนสูญสลาย
เด็กน้อยอาจกำพร้าพ่อหรือแม่
หญิงสาวอาจต้องอยู่คนละโลกกับสามี
หรือแม่อาจสูญเสียลูกขณะนอนซุกใต้ผ้าห่ม

มิมิใครรู้ว่าเมื่อฟ้าสว่าง
คนจะกลายเป็นศพไว้วิญญาณก็ศพ
เราเพียงภาวนาให้มิใช่คนที่เรารัก
แต่ถึงกระนั้นเราก็ไม่ยากได้ยื่นเสียงคู่อ้อ
และเสียงสวดบทกุสลาให้กับศพ

หากเสียงอาชานกับเสียงสวดดังขึ้นอีกครั้ง
เราจะภาวนาให้ท่ากระสุนไม่ทะลุผ่านร่างใครอีก
รุ่งรางเราจะพบกับข่าวดีที่ไม่มีใครถูกสังหาร
ยอดไม้จะโน้มกิ่งโอบกอดจันทร์เคียงดาว
ภาพบนฟ้าใบคงเดิมเต็ม...ไม่แหงนวันอีกเหมือนเคย

เพื่อนนกที่หายไป

ท้องฟ้าจ้า

เห็นเพื่อนนกของข้าบ้างหรือไม่ ?
 ปีกละอ่อนบินผ่าน่านฟ้าแห่งนี้หรือเปล่า
 เราเดินทางสุดล้าฟ้าเขียว
 ผ่านน่านน้ำ ม่านหมอก มุกก้อนเมฆ
 ตามหาเพื่อนที่ฝากคำสัญญาไว้กับแผ่นดินที่รักของเรา

สายธารจ้า

เห็นเงาเพื่อนข้าบินคว้างมาทางนี้บ้างหรือเปล่า ?
 เขาทิ้งด้าวแดนบ้านเกิด
 มาทวงรอนรังที่อบอุ่น
 ซึ่งกลายเป็นบ้านพักต่างอากาศของพวกคนเมือง
 ที่บอกให้เราลืมแดนดินนี้เสียเถิด

เราจะทิ้งบ้านไปได้อย่างไร ?

เมื่อฝันป่าคือพ่อที่ให้ชีวิต
 สายน้ำคือแม่ที่หล่อเลี้ยงเราด้วยสายเลือด
 ทุ่งดอกไม้เปรียบพี่สาวที่หยอกเข้าเล่นกันเสมอ
 แมลงตัวน้อยคือพี่น้องพ้องเพื่อน
 เราจะทิ้งแผ่นดินของเราไปได้อย่างไรเล่า
 เมื่อแผ่นดินคือลมหายใจและชีวิต
 มิใช่แผ่นดินที่ซื้อขายในตลาดมืด

ผืนดินจำ

เพื่อนของข้าถูกฝังอยู่ที่นี้หรือเปล่า ?
อาจมีกระสุนหลงทิศทะลุร่างเพื่อนข้า
และใครสักคนกลบฝังร่างไว้วิญญาณ
อยู่ใต้ผืนดินแห่งนี้
บอกข้าเถิด
ข้าจะเก็บเก้ากระดุก
กลับสู่แดนบ้านเกิดของเรา

ดอกไม้จำ

ข้าจะเก็บเจ้ามาร้อยเรียงอย่างบรรจง
เป็นมาลัยไม้ดอกนานาพรรณ
เพื่อไว้อาลัยแด่วิญญาณของเพื่อนข้า
อาจเป็นสิ่งสุดท้ายที่ข้าจะทำแด่เพื่อน
หรือทำก่อนที่จะหายลับ
เช่นเพื่อนของเรา

คำสารภาพบาป

ถึง...ใครสักคนที่อาจเข้าใจผม

ปัง ปัง ปัง

เหนียวไกปืนในจุดตัดเส้นเลือดใหญ่
 หยิบยื่นความตายแก่เธอ...สุดที่รัก
 สะสมความเกลียดแค้นในใจ
 ระเบิดทุกซ์เก็บซ่อนเงียบงัน
 ปะทุออกมาเป็นลูกกระสุน
 ทะลุผ่านชั่วหัวใจ
 ฟังลึกในอกด้านซ้าย

ปัง ปัง ปัง

ชำแหละชิ้นเนื้อเป็นส่วน ๆ
 อำพรางใส่ถุงดำหลายสิบชั้น
 เป็นขยะในร่างศพ
 การกระทำผิดมนุษยมนา
 ความอำมหิตดั่งลึกในใจ
 แรงโหดเหี้ยมสังหารคลุ้มคลั่ง
 ตกตะกอนในใจตั้งแต่ตอนไหน...มีอาจารย์
 อาจเป็นภาพฝังใจในนัยน์ตาแต่อดีต
 ผละผลุขิ้นมาเป็นภาพซ้ำในสมอง

ในวันที่ผมอายุสิบขวบ

เป็นคืนที่ม่านเมฆกลืนดวงดาวลับหาย
 ชายหนุ่มฝากรอยซำที่แก้มของแม่

เลือดไหลกระชิบริมมุมปาก
 ผมเก็บความรู้สึกไว้ในอ้อมกอดของแม่

บนโต๊ะอาหารกินนั้น
 เสียง บัง บัง บัง กึกก้อง
 เขาทำให้อ้อมกอดของแม่หายไปจากผม
 ไม่มีนิทานกล่อมนอนนับแต่คืนนั้น
 ผมกลายเป็นเด็กกำพร้าโดยไม่รู้ตัว
 ความเย็นชาตาโถมให้ไร้ความรู้สึก
 การเก็บงำความลับในใจทรمانกว่าการตาย

ผมจึงส่งมอบความตายแก่ชายคนนั้น
 ไม่มีความเจ็บปวดและทรมาน
 เพียงเสียงวินาทีลมหายใจถดถอย
 และเข้าสู่สภาวะว่างเปล่าในนาที่ต่อมา
 การรำพันถึงการเปิดเผยความลับ
 และจารึกคำสารภาพบาป
 เป็นสิ่งสุดท้ายก่อนที่ผมจะได้โอบกอดแม่อีกครั้ง
 อาจมีอ้อมกอดของชายคนนั้นมาประสานกอด
 และหากโลกหน้ามีจริง
 ขอเกิดมาในโลกแห่งความรัก
 ที่ความรักสะพรั่งบานภายใต้หลังคาบ้าน
 อาจเป็นสิ่งสุดท้ายที่ผมภาวนา
 ก่อนหยิบยื่นความตายแก่ตัวเอง
 บัง บัง บัง.....

โลกใหม่ของเธอและโลกเก่าของฉัน

เธอเคยเห็นท้องฟ้าสีพาสเทลนั้นไหม ?

เราเคยจับพู่กันตัวดีวาดภาพนั้น
 บัดนี้ความสดใสร่างแรมไกลเสียแล้ว
 หมอกเทา ๆ แผ่ปกคลุมทั่วผืนฟ้า
 ฝุ่นแทรกซึมทุกอนุของอากาศ
 ปอดคนกเป็นสีเทาเช่นเดียวกับรจุมุกคน
 เหลือไว้แค่ภาพสีน้ำของวันวาน

เธอเคยเห็นยอดเขาเขียวชอุ่มนั้นไหม ?

เราชอบมองครั้งตะวันลอยส่องในทะเลหมอก
 บัดนี้กลายเป็นเขาหัวโล้น
 ไม่เหลือแนวป่าให้สายตาชื่นฉ่ำ
 มีแต่ตะกอนดินแดงแทนที่ความชอุ่ม
 ฝุ่นลูกรังลอยแผ่ว ๆ ตะระจุมุก
 ผสมกลิ่นคาวอำนาจจาง ๆ

เธอจำผืนป่าและหุบเขาได้ไหม ?

ความเย็นแผ่ซ่านกายหนาวสั่น
 เราโอบกอดกันด้วยผ้าพันคอลายสก๊อต
 และปล่อยลมหายใจเป็นไอหนาว
 บัดนี้มีแต่ความร้อนผ่าว
 เปลวเพลิงแผดเผา
 ความชุ่มฉ่ำดิบชื้นกลายเป็นป่ากรอบทะเลทราย
 ยางไม้หลังไหลเช่นน้ำตาของสรรพสัตว์

เพียงเลี้ยววินาทีลมหายใจดับสลายแหลกลาญ
และมอดไหม้เป็นถ้ำรูตี

เธอจำทะเลเขียวครามได้ไหม ?

ที่เราเห็นปลูมพรุบหายใต้เมื่อดทราย
ต้นมะพร้าวเรียวรีสะบัดแกว่งตามลม
เราก่อกองทรายเป็นรูปบ้าน
แล้วเอาลูกสนเรียงรายเป็นรั้ว
บัดนี้คลื่นกลบเกลี่ยภาพเก่า ๆ ห่างหาย
วาพเกยตื้นขึ้นอัคริมชายหาด
เต้าตะนุกินพลาสติกแทนสาหร่าย
และขวดกำลังเกลื่อนกลาดใต้ท้องทะเล

เธอจำคลองหลังบ้านของเราได้ไหม ?

พ่อชอบทำโพงพางคักปลา
เรากระโดดโลดเต้นสะบัดน้ำใส่หน้ากัน
บัดนี้กลายเป็นกองขยะมึนหมึ
ของขนม ขวดน้ำ แพนเป็สเด็ก
หรือแม้กระทั่งขวดเหล้าและซองบุหรี
ทับถมหมักหมมกลิ่นเหม็นฟุ้ง
นกกระยางเวะเวียนมาจิกหนอนและเศษอาหาร
มันเป็นภาพที่หดหู่...เธอว่าไหม ?

และเธอ...ฉันจำเธอได้

แววตาคมกริบกับขนตายาวอน
รอยยิ้มและผมหยักศก
คือเสน่ห์อันน่าหลงใหล

เราส่งยิ้มและโบกมือให้กัน
ก่อนรถไฟจะพาเธอไปสุดลูกหูลูกตา
แล้วบัดนี้เป็นอย่างไรเล่า
รถไฟพาเธอหายลับ
เธอกลับมาเพียงถุงผ้าขาวและผงเกล้า
ที่ไร้จิตวิญญาณใด ๆ
ฉันมีอาจไถ่ถามถึงเส้นทางที่มีจุดจบคือการลาจาก
ฉันมีแต่คำอวยพรแด่โลกใหม่ของเธอ
ขอให้โลกใหม่มีท้องฟ้าสดใส
ผืนป่าเขียวชอุ่ม
ทะเลเขียวคราม
และสายธารชื่นฉ่ำ
ดังเช่นที่เธอชอบ
และฉันรู้...เธอจะกลับมาหาฉัน
พาฉันไปเที่ยวชมโลกใหม่ของเธอในสักวัน
เพื่อนรัก...

ชีวิตในอุโมงค์

บนถนนที่แสงสว่างไม่เคยส่องถึง
 สะพานลอยเสมือนราวแขวนชีวิต
 เสียงร้องมิเคยลอดผ่านช่องอุโมงค์มืดมิด
 อาจมีกำแพงกำบังเสียงโหยหวน
 หรือใคร ? บางคนมิเคยก็มมองชีวิตในอุโมงค์
 แสงสว่างมิเคยสอดส่องในดวงตา
 เสียงเพลงมิเคยทะลุผ่านแก้วหู
 ขาแขนคือชิ้นส่วนที่หล่นหายไปจากชีวิต
 ท่าทางบ้ำไบ้เจ็บปวด
 กลายเป็นเสียงหัวเราะเย้ยหยัน
 ของมนุษย์นอกอุโมงค์

ที่นี่ไม่มีเตียงนุ่ม ๆ ในบ้านหลังโอ้อ่า
 มีแต่กระสอบป่านที่เหม็นสาบกลิ่นจี๋หนู
 ที่นี่ไม่มีอาหารหรูหราจากภัตตาคาร
 มีแต่ข้าวก้นหม้อกับมามาทุกมื้อ
 ที่นี่ไม่มีเสื้อผ้ายี่ห้อราคาแพง
 มีเพียงเสื้อผ้ากระอะกรังเหม็นสาบเหงื่อไคล
 และหยาดน้ำตาของชีวิตที่ไร้ใครเหลียวมอง
 ใคร? มิเคยเหลียวมองชีวิตในอุโมงค์

รจนถึงความเคลื่อนไหว

หน้าจอตีวีทุกเช้า

แว่วเสียงว่ามีผู้เสียชีวิต

ด้วยโรคระบาดในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

ผู้ติดเชื้อเพิ่มขึ้นทุกนาที

ความตายคืบคลานทีละนิด

กักกั้นปอดจนหายใจไม่ออก

น้ำตากำลังท่วมโลก

ความรู้สึกระโดดลงหุบเหวความเศร้า

ทุกตารางนิ้วเป็นพื้นที่เสี่ยง

บ้านฉันเป็นพื้นที่สีแดง

แซทออนไลน์บอกคิดถึงแม่

และอยากกอดพ่อ

อยากกลับห้องหุงบ้านเรา

ที่มีทุ่งดอกไม้ ทุ่งหญ้า และผืนป่า

และสุดคมอากาศที่บริสุทธิ์

ที่นี่

มีเพียงช่องว่างระหว่างหลังคาบ้าน

ที่เมฆกำลังคล้อยผ่าน

ต้นไม้ใบสีน้ำตาล

ห้องสี่เหลี่ยมมีหน้าต่างหนึ่งบาน

และหน้าจอโทรศัพท์เล็ก ๆ คลายเหงา

ในหมู่บ้าน

โรงเรียนให้เด็ก ๆ เรียนออนไลน์
 เจอหน้ากันผ่านมีตติ้ง (Meeting)
 เด็ก ๆ จะเรียนได้อย่างไร
 เมื่อที่บ้านไม่มีโทรศัพท์
 อินเทอร์เน็ต ไวไฟ ไร้สัญญาณ
 ตาก็บยายไร้เงินซื้อให้หลาน

สนามหญ้าที่เด็ก ๆ เคยเล่น

กลายเป็นโรงพยาบาลสนาม
 มีคนนอนเรียงราย
 ใส่เครื่องช่วยหายใจ
 รอวันได้คืนสู่บ้าน

รจนมาถึงความเคลื่อนไหว

ร่วมส่งกำลังใจ
 โปสต์ผ่าน โซเชียลมีเดีย
 ฝากคอมเมนต์เป็นกำลังใจ
 แต่เพื่อนบ้านทั่วโลก

หากพรั่งนี้ลมหายใจปลิดปลิวเช่นใบไม้พรุ

กระสุนสีบลอนด์นั้น

เปลือกตาจึงไม่ลืมขึ้นเมื่อแสงทองกระทบ
ใบหน้าซีดขาวไร้เลือดหล่อเลี้ยง
ผ้าขาวบริสุทธิ์ห่อหุ้มร่างไร้วิญญาณ
และถูกนำไปบ้านใหม่ขนาดห้าตารางวา

กระสุนสีบลอนด์นั้น

ทำให้หญิงท้องแก่
นอนจมกองเลือดใต้ซากปรักหักพัง
ดอกไม้เพลิงลามลุกทั่วร่าง
ทารกน้อยขดในถุงน้ำคร่ำไร้ลมหายใจ
ค่อย ๆ แผลกลาญขณะดอกไม้แตกเม็ดไฟพุ่งสู่ท้องฟ้า

กระสุนสีบลอนด์นั้น

ที่ทำให้เสียงอาชานของโตะอิหม่ามเจียบงัน
แต่เสียงคูอาห์แก่ศพก้องกังวานทั่วกูโบร์
ดอกกลีลาวดีแบ่งบานพร้อม ๆ กับหยาดน้ำตาที่หล่นร่วง

กระสุนสีบลอนด์นั้น

ทำให้อิญาบเปื้อนเลือด
ชุดลายพรางและรองเท้าหนังเดินย่ำรอบโรงเรียน
รถยี่เอ็มซีและปืนลูกซองวนเวียนในหมู่บ้าน
มันอาจลั่น ไก่ขึ้นและหลงทิศ
เด็กหญิงคลุมอิญาบเป็นเหยื่อรับกระสุนนั้น

กระสุนสีบลอนด์นั้น
 และระเบิดแผ่อ่านาจทำลายล้าง
 ทำให้ชิ้นส่วนมนุษย์กระจัดกระจายบนลานถนน
 รถกลายเป็นซากโครงเหล็กธรรมดา
 บนถนนมีหลุมเพิ่มขึ้นอีกหลุม

กระสุนสีบลอนด์นั้น
 ทำให้ลมหายใจปลิดปลิวเช่นใบไม้พู่
 ทำให้สุสานมิเคยเงียบเหงา
 มีญาติมาส่งพร้อมไว้อาลัยเป็นครั้งสุดท้าย
 ก่อนที่เขาจะกลับคืนใส่งาน้ำและทอดทิ้งให้โดดเดี่ยว

กลางคืนคำ
 สายลมหวิวหวิว กลิ่นกำยาน และเสียงนก
 รากไม้ซ่อนไขทะเลรูปร่างกาย
 ตั้งปลุกจิตวิญญาณให้ตื่น
 อาจได้ยินเสียงกระซิบกระซาบถึงสันติภาพ
 สันติภาพที่มีเคยหายจากจิตวิญญาณ...

โลกหน้า

แสงฟ้าครามหลังฝนพรำ

ใบหน้าเธอเข้มชัดในเมฆรูปขนแกะ
 แวตาสุกใสประกายฉายซ้ำในห้วงความคิด
 ลึกยืมแก้มนุ่มที่เธอเผยเมื่อมีความสุข
 เสียงหัวเราะชอบใจที่ฉันแอบเบ้าปาก
 ฉันเก็บมันไว้ในหัวใจห้องความทรงจำ
 ให้เลือดหล่อเลี้ยงมิเคยจืดจาง

ฉันยังคงฝันถึงเธอ...น้องรัก

ในคืนที่กรอบหน้าต่างอบอุ่น
 เราแหงนมองดาวพันล้านดวง
 กลางราตรีปรากฏรูปในจินตนาการ
 จนเวลาหมุนเคลื่อนรุ่งราง
 ใบหน้าเธอหายไปพร้อมกับดวงดาว
 รอบกายฉันดำเิบด้วยความว่างเปล่า
 ความอ้างว้างโดดเดี่ยวโอบรัดจนอึดอัด
 น้ำใส ๆ ไหลจากดวงตาจนอกรกระอักกระอัก

ฉันหวนคิดถึงวันที่เราทุกคนพ้นนรกกระเรียนพันตัว
 อธิษฐานให้เธอลืมตาและยิ้ม
 อีกสักครั้ง...
 แต่แรงอธิษฐานมีอาจตัดทานความเจ็บปวด
 เครื่องช่วยหายใจร้องดังตื้อเสียงยาว
 นรกกระเรียนพันตัวบินลี้ภัยจากขอบฟ้า
 อานำพาจิตวิญญาณของเธอสู่ฟากฟ้า
 ความทรمانแห่งความพลัดพรากซึ่งแสนสาหัส
 และยาวนานในกาลเวลา
 กว่าที่จะพบพานและหวนเจอกันอีกครั้ง

หากโลกนี้มีจริง
 ถ้าเธอเกิดเป็นดอกไม้
 ฉันจะรดน้ำพรวนดินให้ช่อไม้ดอกสวยงาม
 ถ้าเธอเกิดเป็นนก
 ฉันจะฟุ่มพักและสอนบินสู่ฟากฟ้าแห่งอิสระ
 ถ้าเราได้เกิดเป็นพี่น้อง
 ฉันจะโอบกอดและรื้อยมาลัยดวงดาว
 คล้องระยิบระยับกลางใจ
 และเราจะนับดาวภายใต้กรอบหน้าต่างในนิจนิรันดร์